

mærksom på, at DIIS overhovedet ikke anvender et så vægtigt kildemateriale som beretningen fra Forsvarskommissionen af 1988, som indeholdt NATO's samlede trusselsvurdering? Det er ikke benyttet, og DIIS har ikke benyttet militære sagkyndige.

I stedet for at svare på den relevante faglige kritik har DIIS her i løbet af de sidste par dage udsendt et ark, der sådan nærmest er en manual for politiske ordførere her i anledning af debatten i dag. Er det ikke måske en lidt mærkelig historiefaglig måde at agere og reagere på?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg må sige, at jeg glæder mig til at høre hr. Jesper Langballes ordførelse her om et øjeblik.

Dertil vil jeg så sige, at med hensyn til vurderingen af SF ser jeg også frem til at høre yderligere, om SF ligefrem var farligere end DKP, for det tør jeg ikke sige. Det, jeg blot giver udtryk for i al stilfærdighed, og så kan hr. Jesper Langballe jo hæve fanen lidt højere end jeg, er, at man i realiteten ved at ligestille diktaturer og demokratier legitimerede nogle tilkendegivelser, nogle holdninger, der gjorde, at Danmark på et tidspunkt risikerede sit medlemskab af NATO, risikerede sin troværdighed i udlandet. Det er min klare opfattelse. Det synes jeg selvfølgelig er dybt sørgeligt.

Hvad angår det andet omkring trusselsvurderingerne og Forsvarets Efterretningstjeneste, så var det spørgsmål, jeg blev stillet af hr. Mogens Lykketoft, om det var korrekt, at DIIS-rapporten inddrog eller var meget på linje med Forsvarets Efterretningstjenestes vurdering. Og som det fremgår af det papir, som hr. Jesper Langballe har stået med og i øvrigt også af rapporten selv, så er det korrekt nok.

Men der har jo samtidig været rejst en række andre kritikpunkter omkring inddragelsen af militær sagkundskab, bl.a. anført af generaløjtnant Hillingsø og den herre, som bliver nævnt af hr. Langballe. Jeg synes, det er helt fint, at vi får det yderligere belyst.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Den næste ordfører er hr. Mogens Lykketoft.

Mogens Lykketoft (S):

Jeg vil godt sige for mit eget vedkommende som en af dem, der har prøvet at holde mig kyndig med hensyn til, hvad der er sket i den nyere danmarkshistorie, og faktisk også har læst DIIS-

rapporten i dens længde, at jeg synes, det er et ualmindeligt godt, fagligt velskrevet og nuanceret værk. Men det er sådan set ikke så vigtigt, hvad jeg mener. Det er nok så interessant, at også meget fremtrædende anerkendte forskere i udlandet er af den opfattelse.

Jeg står her med en anmeldelse fra en af de mest anerkendte norske forskere af de her problemstillinger, Knut Einar Eriksen, der i sin anmeldelse siger, at DIIS-forskerne har gennemført et stort, balanceret og på en del felter helt banebrydende arbejde med den rapport, der er lavet. Det tror jeg faktisk er en opfattelse, der er meget udbredt blandt dem, der lader sig påvirke af kendsgerninger og ikke bare fastholder deres egne opfattelser fra fortiden.

Kl. 17.15

Når det er sagt, vil jeg sige, at jeg egentlig synes, at det var skuffende at høre landets statsminister stå heroppe og repetere en ualmindelig enøjet, fundamentalistisk, frastødende og demagogisk tale om sine politiske modstanderes holdninger i fortiden. Det var meget frastødende. Der har jo ikke været tale om, og det er også det, DIIS-rapporten dokumenterer, at de politiske partier på venstrefløj, specielt selvfølgelig Socialdemokratiet – det er det, der interesserer mig – har ladet vores holdninger føre af Sovjetunionen. Der har været tale om, at der har været forskellige opfattelser både af magtbalancen og af, hvad der var den mest hensigtsmæssige måde at udøve Danmarks medlemskab af NATO på.

Det var der faktisk også uenighed om i 1950'erne, da amerikanerne ønskede at stationere atomvåben og udenlandske tropper på dansk jord, og hvor Danmark anført af socialdemokratiske ledere sagde nej, for det mente vi ikke var et nødvendigt eller hensigtsmæssigt bidrag til at holde spændingen nede.

Det, som vi kan se, når vi får analyseret den såkaldte fodnoteperiode, er jo, at det her i virkeligheden er en diskussion om, hvornår nok er nok, og en diskussion om, hvornår der er en sikkerhedspolitisk balance. De af os, der i den periode sagde, at vi faktisk troede, at man overvurderede Sovjetunionens militære styrke, fik jo påfaldende meget ret i de efterfølgende vurderinger. Når vi sagde det dengang, var det jo også, fordi vi kunne se, at et hvilket som helst sted i den tredje verden, hvor isenkrammet blev afprøvet, desværre med tragiske konsekvenser for den lokale befolkning, var den vestlige teknologiske overlegenhed på våbenområdet massiv.